

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016201856
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016201856.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): M. L. A., narodený XX.XX.XXXX, bytom M. D. X, N., advokát, so sídlom Komárnická 36, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska 4, Bratislava, IČO: 30 795 141, právne zastúpená: JUDr. Eva Bušová, advokátka so sídlom Tobrucká 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I.ODS-43/15:1937/2014 zo dňa 5. apríla 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/222/2016-45 zo dňa 6. septembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Žalobcovi súd náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“, „krajský súd“) rozsudkom č.k. 6S/222/2016-45 zo dňa 06.09.2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok správneho súdu“, „rozsudok krajského súdu“, „rozsudok správneho súdu“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I.ODS-43/15:1937/2014 zo dňa 05.04.2016 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“, „preskúmané rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. DS V.-15/15:1937/2014 zo dňa 22.10.2015 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z.z.“, alebo „ZoA“), pretože porušil povinnosti advokáta uložené mu ust. § 39 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory a § 18 ods. 2, 3 zákona č. 586/2003 Z.z. Prvostupňový orgán podľa § 56 ods. 6 ZoA upustil od uloženia disciplinárneho opatrenia podľa § 57 ods. 5 zákona o advokácii, uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť paušálne trovy konania vo

výške 380,- Eur. Disciplinárneho previnenia sa mal žalobca dopustiť tým, že ako splnomocnený právny zástupca matky - M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. N., v konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica, sp.zn. 32P/373/2013, opakovane zmaril doručenie uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 32P/373/2013-346 zo dňa 07.04.2014 v spojení s opravným uznesením č.k. 32P/373/2013-375 zo dňa 14.04.2014, ktorým konajúci súd rozhodol tak, že nariadil návrat maloletého dieťaťa do miesta jeho obvyklého pobytu v jurisdikcii súdu príslušného pre Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, a to tak, že po dobu štyroch mesiacov mu nebolo možné doručiť označené rozhodnutia prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., polície a ani súdneho exekútora JUDr. Ladislava Ágha, so sídlom exekútorského úradu na adrese Jaskovský rad 79, Bratislava.

2. Správny súd poukázal na ust. § 1 ods. 2, § 18 ods. 2, 3, § 56 ods. 1, 6, § 57 ods. 7 ZoA, § 39, § 8 ods. 4, 5 Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „DPSAK“) a konštatoval, že základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Rozhodnutie správneho súdu je výsledkom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

3. Úlohou súdu bolo v tomto prípade v rozsahu žalobných dôvodov preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutí žalovaného, ktorými bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania disciplinárneho previnenia.

4. Žalobca v prvom rade namietal, že prvostupňový orgán rozhodoval v nezákonnom zložení. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že po podaní návrhu na začatie disciplinárneho konania zo strany predsedu revíznej komisie SAK Mgr. Richarda Karkóa (návrh doručený Disciplinárnej komisii SAK dňa 09.02.2015) bola predsedom Disciplinárnej komisie SAK JUDr. Martinom Čižmárikom listom zo dňa 09.02.2015 vec pridelená V. Disciplinárnemu senátu SAK (prvostupňový orgán) v zložení JUDr. Karol Kovár - predseda a členovia JUDr. Peter Kubina a JUDr. Slavomír Rabatin. Listom doručeným žalobcovi dňa 13.02.2015 bolo pridelenie predmetného návrhu na začatie disciplinárneho konania V. Disciplinárnemu senátu SAK v uvedenom zložení žalobcovi oznámené s poučením, že má právo podať prípadnú námietku zaujatosti voči disciplinárnemu senátu, resp. niektorému z jeho členov. Okrem toho, že žalobca v priebehu prvostupňového disciplinárneho konania nevzniesol námietku zaujatosti voči členom V. Disciplinárnemu senátu SAK, súd navyše podobne ako druhostupňový orgán poukázal na to, že pôvodné zloženie V. Disciplinárnemu senátu SAK (JUDr. Vojtech Földes - predseda a členovia JUDr. Ján Klimek a JUDr. Dagmar Valovičová) bolo zmenené Predsedníctvom SAK na zasadnutí dňa 12.09.2014, na ktorom bola na základe návrhu predsedu Disciplinárnej komisie SAK JUDr. Martina Čižmárika zo dňa 11.07.2014 podľa § 8 ods. 4 Disciplinárneho poriadku SAK pozastavená činnosť uvedených členov disciplinárneho senátu a z náhradníkov disciplinárnej komisie zvolených konferenciou SAK boli vymenovaní noví členovia V. Disciplinárnemu senátu SAK (JUDr. Karol Kovár - predseda a členovia JUDr. Peter Kubina a JUDr. Slavomír Rabatin). Keďže táto zmena zloženia disciplinárneho senátu SAK prebehla v súlade s internými predpismi žalovaného, súd námietku žalobcu o nezákonnom zložení prvostupňového orgánu nepovažoval za dôvodnú. V duplike doručenej súdu dňa 31.01.2017 žalobca opäť namietal zloženie disciplinárneho senátu, ktorý rozhodoval v jeho prípade. Uznesenie 60/7 je z roku 2013, ale Predsedníctvo SAK, na ktorom mala byť uskutočnená zmena v zložení senátu sa malo konať 12.09.2014. Navyše uvádza, že z deviatich členov SAK, ktorí majú hlasovacie práva, boli 12.09.2014 prítomní len šiesti, a to iba obmedzený čas. K uvedenej námietke súd uvádza, že podľa § 181 ods. 1 SSP bol žalobca povinný podať správnu žalobu v lehote dva mesiace od oznámenia napadnutého rozhodnutia. Podľa § 183 SSP žalobca môže rozšíriť alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo ďalšie žalobné body len v lehote stanovenej na podanie žaloby. Napadnuté rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 23.09.2016. Duplika bola doručená súdu dňa 31.01.2017, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ktorú zákon žalobcovi poskytuje na rozšírenie dôvodov žaloby. Nakoľko v správnom súdnictve platí prísna koncentračná zásada, súd na uvedenú námietku nemôže prihliadať.

Napriek tomu sa k námietke vyjadrila právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní dňa 06.09.2018. Vysvetlila, že ide o písarsku chybu. V dôsledku písarskej chyby pracovníka kancelárie komory pri vyhotovení zápisu boli nesprávne uvedené posledné čísla uznesenia. Namiesto správneho čísla uznesenia 60/7/2014 bolo uvedené číslo 60/7/2013. Išlo o zápis, ktorý bol pracovníkom kancelárie komory odovzdaný bezprostredne po rokovaní, aby pracovníci komory mohli, keď to situácia vyžaduje, operatívne postupovať. Nesprávne označenie pracovníčka komory uviedla z prvotného zápisu zo zasadnutia do dokladu „Uznesenia zo zasadnutia predsedníctva Slovenskej advokátskej komory“, ktorá bola aj priložená k vyjadreniu k žalobe. Tieto písarskej chyby boli odstránené vo finálnej verzii zápisnice zo zasadnutia predsedníctva komory zo dňa 12.09.2014, ktorú mal súd k dispozícii k nahliadnutiu na pojednávaní. Uznesenia, ktoré v tento deň zasadnutia boli predsedníctvom prijaté, dala právna zástupkyňa žalovaného súdu k nahliadnutiu na pojednávaní dňa 06.09.2018. Z predloženého prehľadu uznesení je zrejmé, že podobná chyba sa vyskytuje vo viacerých uzneseniach, nielen toho v prípade žalobcu. Išlo napríklad o uznesenie číslo 58/7/2013, 60/7/2013, 59/7/2013, či 64/7/2013. Z uvedeného je súdu zrejmé, že išlo skutočne o písarsku chybu a zasadnutie Predsedníctva SAK, na ktorom bol kreovaný V. disciplinárny senát, sa konalo 12.09.2014. Ohľadom prítomnosti jednotlivých členov predsedníctva na uvedenom zasadnutí, uviedla, že v samotnej v zápisnici č. 7/2014, hneď na prvej strane, sú uvedené časy, kedy bol ktorý člen prítomný. Právna zástupkyňa žalovaného predložila na pojednávaní podrobný prehľad o príchode a odchode jednotlivých členov predsedníctva zo zasadnutia. V zmysle § 15 ods. 2 Rokovacieho poriadku SAK, Predsedníctvo SAK je uznášania schopné, ak je prítomná nadpolovičná väčšina členov. Namiesto neprítomného člena rozhoduje prítomný náhradník, ktorý sa v tomto prípade považuje za člena predsedníctva. Podľa § 15 ods. 3 Rokovacieho poriadku SAK, na platnosť uznesenia Predsedníctva SAK je potrebná nadpolovičná väčšina hlasov prítomných členov. Predsedníctvo SAK na zasadnutí dňa 12.09.2014 pri rozhodovaní o uznesení 60/7/2014 bolo teda uznášaniashopné.

5. Okrem uvedeného žalobca v žalobe namieta, že prvostupňový a druhostupňový orgán nedostatočne zistili skutkový stav veci, keďže záver správnych orgánov o nepreberaní pošty z jeho strany sa nezakladá na pravde. V danom prípade je nesporné, že Okresný súd Banská Bystrica doručoval uznesenie č.k. 32P/373/2013-346 zo dňa 07.04.2014 spolu s opravným uznesením č.k. 32P/373/2013-375 zo dňa 14.04.2014 žalobcovi ako právnomu zástupcovi účastníčky konania viacerými spôsobmi. Jednak riadnym spôsobom prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. a taktiež náhradnými spôsobmi prostredníctvom polície a súdneho exekútora. Ani jeden z týchto spôsobov doručovania súdnych rozhodnutí nebol úspešný a predmetné rozhodnutia sa žalobcovi podarilo doručiť až dňa 18.08.2014, keď si ich rišiel prevziať osobne v sídle Okresného súdu Banská Bystrica. Celý priebeh doručovania uvedených súdnych rozhodnutí podrobne popísal prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí.

6. Žalobca namieta sporné doručenie súdnej zásielky žalobcovi doručované prostredníctvom pošty, resp. poštového doručovateľa, a to 2 razy. Prvý pokus bol neúspešný (zásielka sa vrátila súdu dňa 25.04.2018 s poznámkou „adresát neznámy“) z dôvodu nesprávne uvedenej adresy sídla kancelárie žalobcu na plnomocenstve, ktoré predložil v predmetnom konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica. Druhý pokus bol taktiež neúspešný a zásielka sa vrátila súdu dňa 28.05.2014 s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Z administratívneho spisu vyplýva, že tento pokus o doručenie zásielky prebiehal tak, že žalobca si zásielku neprevzal prvýkrát dňa 02.05.2014 a druhýkrát dňa 05.05.2014 (nebol zastihnutý), kedy mu bolo podľa tvrdenia poštového doručovateľa doručovanie zásielky riadne oznámené. Žalobca zásielku uloženú na pošte neprevzal ani v odbernej lehote 18 dní počítaných odo dňa 06.05.2014 do 23.05.2014 (zásielka bola odovzdaná na prepravu naspäť konajúcejmu súdu dňa 24.05.2014). V tejto súvislosti sa žalobca v priebehu administratívneho konania bránil tvrdením o pochybení poštového doručovateľa (vhodení oznámenia o uložení zásielky do schránky žalobcu až po uplynutí odbernej lehoty). Súd poukazuje na to, že z obsahu listu Slovenskej pošty, a.s. na reklamáciu nedoručenia zásielok zo dňa 25.06.2014 (viď bod 13 tohto rozsudku) nevyplýva, že by pošta priznala v tomto konkrétnom prípade svoje pochybenie pri doručovaní predmetnej zásielky. Práve naopak, z obsahu tohto listu vyplýva, že poštový doručovateľ doručoval predmetnú zásielku riadne a zároveň aj jej doručovanie žalobcovi riadne oznámil.

7. Následne sa Okresný súd Banská Bystrica snažil doručiť zásielku žalobcovi náhradným spôsobom doručovania, a to prostredníctvom polície. Ani tento pokus nebol úspešný, nakoľko na označenej adrese príslušníci Policajného zboru žalobcu nenašli (prípís Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave II zo dňa 04.07.2014 - viď bod 12 rozsudku krajského súdu). Po tomto neúspešnom pokuse sa konajúci súd snažil doručiť žalobcovi zásielku prostredníctvom súdneho exekútora JUDr. Ladislava Ágha, so sídlom exekútorského úradu v Bratislave. Ani tento pokus o doručenie súdnej zásielky žalobcovi nebol úspešný, nakoľko z oznámenia súdneho exekútora zo dňa 13.08.2014 vyplýva, že žalobcu nebolo možné na adrese sídla jeho kancelárie zastihnúť. V tejto súvislosti súd poukazuje na oznámenie súdneho exekútora zo dňa 13.08.2014 adresované Okresnému súdu Banská Bystrica (viď bod 14 rozsudku krajského súdu) a elektronickú komunikáciu medzi súdnym exekútorom a žalobcom obsiahnutú v administratívnom spise. Konkrétne na správu žalobcu zo dňa 01.08.2014 adresovanú súdnemu exekútorovi, v ktorej žalobca poukázal na hľadanie jeho osoby zo strany exekútora v ten istý deň, keď exekútor hovoril s advokátkou M. M. T.. Žalobca v tejto správe uviedol, že exekútora nepoveril žiadnou prácou a poukázal na to, že je non-stop zastihnuteľný. Súdny exekútor žalobcovi odpovedal v ten istý deň elektronickou správou, v ktorej uviedol, že dňa 01.08.2014 o 10:00 hod. osobne navštívil kanceláriu žalobcu, kde mu otvorila sestra žalobcu a uviedla, že žalobca nie je prítomný. Súdny exekútor poukázal na to, že sa riadne preukázal služobným preukazom a uviedol aj dôvod návštevy - doručenie súdnych písomností. Poukázal na to, že mu sestra žalobcu oznámila, že je spolupracujúcou advokátkou a vie, o aký súdny spor ide, apelovala na sociálne cítenie súdneho exekútora. Navrhla, že si od žalobcu vyžiada plnú moc a 04.08.2014 príde na základe tejto plnej moci do úradu súdneho exekútora písomnosti prevziať. Súdny exekútor žalobcovi uviedol, že pokiaľ sa ho nepodarí zastihnúť ani na adrese trvalého pobytu, prípadne iných miestach, žiada od neho oznámenie termínu, kedy si môže prísť písomnosť prevziať. Zároveň exekútor žalobcu informoval, že o komunikácii s ním priebežne upovedomuje Okresný súd Banská Bystrica. Listom z toho istého dňa, t.j. 01.08.2014, sa žalobca sťažoval Okresnému súdu Banská Bystrica na konanie súdneho exekútora a žiadal od konajúceho súdu potvrdenie, že súdneho exekútora poveril doručením predmetnej písomnosti. Dňa 02.08.2014 žalobca prostredníctvom elektronickej pošty súdnemu exekútorovi oznámil, že zatiaľ nemá spätnú väzbu od súdu, a preto len predpokladá, že úlohou súdneho exekútora je doručiť mu súdnu písomnosť. Namietal jeho správanie a zároveň mu uviedol, že z dôvodu pracovných ciest bude v Bratislave najbližšie až 11.08.2014. Súdny exekútor žalobcovi odpovedal elektronickou poštou toho istého dňa a opätovne ho požiadal, aby oznámil, kedy si príde písomnosti prevziať do úradu súdneho exekútora, prípadne, aby mu oznámil miesto a čas, kam mu súdny exekútor môže písomnosti doručiť.

8. Súd v súvislosti s prejednávanej prípadom poukazuje na názor vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky v uznesení IV.ÚS 11/2018-19 zo dňa 17.01.2018, podľa ktorého zmeny adresy sídla evidovanej v zozname advokátov vedeného SAK je advokát povinný bezodkladne hlásiť a zároveň je povinný zabezpečiť preberanie zásielok na tejto adrese. Ústavný súd sa jasne vyjadril k povinnosti advokáta zabezpečiť preberanie zásielok na adrese sídla jeho kancelárie. Túto povinnosť je potrebné považovať za jednu zo základných povinností advokáta a jej nedodržanie nemôže požívať právnu ochranu. Ústavný súd tiež vyjadril, že súd pri doručovaní písomností nemusí skúmať či prihliadať na to, či je advokát práve na dovolenke alebo nie. Aj z toho je zrejmé, že povinnosť zabezpečiť preberanie pošty je úzko späté s výkonom činnosti advokáta. Ide o objektívnu povinnosť bez ohľadu na subjektívne dôvody advokáta. V neposlednom rade ústavný súd poukázal na skutočnosť, že advokát je v zmysle § 2 ods. 2 písm. c/ Obchodného zákonníka podnikateľom. Miestom jeho podnikania je v zmysle § 2 ods. 3 Obchodného zákonníka adresa, ktorá je ako miesto podnikania zapísaná v evidencii ustanovenej osobitným zákonom, v danom prípade zozname advokátov, ktorý vedie Slovenská advokátska komora. Na takto zapísanej adrese sa žalobcovi nepodarilo písomnosti doručiť.

9. Po preskúmaní administratívneho spisu a súdneho spisu súd prisvedčil žalovanému, že konanie žalobcu svedčí o tom, že žalobca ako advokát nepostupoval pri výkone svojej činnosti s odbornou starostlivosťou, ktorá je na neho ako advokáta kladená. Po dobu štyroch mesiacov nebolo možné žalobcovi ako splnomocnenému advokátovi (právnemu zástupcovi) doručiť uznesenia súdu, o ktorých navyše žalobca vedel, že mu majú byť doručené, resp. vedel, že sa mu súd tieto písomnosti snaží doručiť. Už samotná skutočnosť, že súd musí siahnuť po náhradnom spôsobe doručovania advokátovi, dokonca dvoch rôznych a ani tieto nepriniesli želaný výsledok (faktické doručenie), svedčí o tom, že žalobca ako advokát nezabezpečil v mieste svojho sídla možnosť doručovania písomností tak, ako mu to prikazuje § 39 Advokátskeho poriadku SAK. V tejto súvislosti je nutné opakovane uviesť, že riadne preberanie písomností pri zastupovaní klientov patrí k elementárnym povinnostiach advokáta.

10. Súd zastáva názor, že je irelevantné či klient žalobcu v danej veci bol v konaní, ktorého sa predmetná zásielka súdu týka, celkovo úspešný alebo nie. Súd nepovažuje za potrebné vyjadriť sa k prípadným pohnútkam, či logike postupu žalobcu. A to hlavne s prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré nepostihuje žalobcu za úmyselné sa vyhýbanie prevzatia pošty, ale práve za nezabezpečenie jej preberania na adrese sídla. Na závere súdu nič nezmení ani prípadné pochybenie pri doručovaní zo strany pošty alebo polície.

11. Na ťarchu žalobcu pripadá skutočnosť, že po celý čas doručovania súdnej zásielky žalobca vedel, že sa mu ju súd snaží doručiť a napriek tomu sa to nepodarilo. Predovšetkým v súvislosti s doručovaním prostredníctvom súdneho exekútora (viď bod 36 rozsudku krajského súdu), kedy žalobca mal možnosť kedykoľvek navštíviť súdneho exekútora v jeho sídle a predmetnú zásielku Okresného súdu Banská Bystrica si prevziať, respektíve (ak mu jeho pracovné povinnosti nedovoľovali zdržiavať sa na adrese sídla jeho kancelárie) poveriť zodpovednú osobu (napríklad svoju sestru M. T., ktorá tvrdila, že je spolupracujúca advokátka), ktorá by poštu prevzala v kancelárii. Sám žalobca tvrdil, že jeho pôsobenie je situované na celom území Slovenska, respektíve v mestách sídla súdov, teda, že sa často zúčastňuje pojednávaní mimo Bratislavu. Sám žalobca taktiež tvrdí, že kanceláriu s ním zdieľa ďalšia advokátka, jeho sestra M. T.. Nič teda žalobcovi nebránilo, aby v čase svojej zaneprázdnenosti zabezpečil preberanie pošty práve splnomocnením M. T.. Ide o bežný postup advokátov, ktorí zdieľajú sídlo kancelárie. Postup a správanie žalobcu ako advokáta vyplývajúci z administratívneho spisu svedčí o tom, že žalobca nie len nezabezpečil prevzatie pošty, ale ani nevyvinul žiadnu skutočnú snahu o jej prevzatie. Všetky jeho úkony (e-maily na súd po úradných hodinách, komunikácia s exekútorom, sťažnosť na poštu) sa súdu javia iba ako formálne, bez skutočnej snahy o prevzatie doručovanej zásielky.

12. Žalobca si v tomto prípade neplnil povinnosť postupovať pri výkone advokácie s odbornou starostlivosťou v zmysle § 18 ods. 2 zákona o advokácii a nedodržiaval iné pravidlá (§ 18 ods. 3 zákona o advokácii) upravené v predpise SAK, ktorým je v tomto prípade Advokátsky poriadok SAK, konkrétne povinnosť zabezpečiť v mieste svojho sídla možnosť doručovania zásielok (§ 39 Advokátskeho poriadku SAK). Podľa názoru súdu, správne orgány zistili skutkový stav v zodpovedajúcom rozsahu na riadne posúdenie veci. Správne orgány zistený skutkový stav posúdili a správne subsumovali pod príslušné zákonné ustanovenia. To znamená, že žalobca bol podľa takto zisteného skutkového stavu správne uznaný za vinného zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona o advokácii a vzhľadom na menej závažný charakter porušenej povinnosti bol na mieste postup podľa § 56 ods. 6 zákona o advokácii (upustenie od uloženia disciplinárneho opatrenia).

13. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti považoval správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie vydané v prvom stupni, za vecne správne, spĺňajúce atribúty zákonnosti, a preto žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP, zamietol.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 168 v spojení s § 175 ods. 1 SSP, avšak vo veci úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, ide o orgán štátnej správy, a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť

15. Proti rozsudku správneho súdu podal riadne a včas kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) podaním z 15.11.2018, v ktorom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil ho na ďalšie konanie a rozhodnutie, eventuálne, aby zrušil rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a vrátil vec Slovenskej advokátskej komore na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. V dôvodoch kasačnej sťažnosti konštatoval, že predmetný rozsudok (ktorý mu bol doručený dňa 16.10.2018) - ale aj rozhodnutia oboch predchádzajúcich stupňov v rámci SAK - sú prejavom rozhodovacieho voluntarizmu. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/222/2016 zo dňa 06.09.2018 vôbec nie je podložený platným právom. Bazíruje len na dohadoch a subjektívizme rozhodujúceho súdu:

1) cit. rozsudok vychádza z presvedčenia súdu - nepodloženého dôkazmi - o úmysle sťažovateľa predĺžovať, či mariť priebeh súdneho procesu OS v Banskej Bystrici č.k. 32P/373/2013.

Úmysel subjektu je psychickým stavom (podobne ako napr. dobrá viera). To znamená, že sám o sebe nemôže byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu a musia byť v konkrétnom procese skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné zámery subjektu prejavujú navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu (podsúvaného nekorektného) úmyslu, či vedomosť o ňom dovodiť - parafrázované z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/109/2007 zo dňa 27.05.2008. Krajský súd v Bratislave insinuuje, že sťažovateľ brzdil proces OS BB, resp. oddaľoval doručenie súdneho uznesenia o deportácii maloletého syna mojej klientky p. M. A. zo Slovenska (do Anglicka). V konečnom dôsledku Krajský súd v Bratislave podsúva úvahu, že sťažovateľ cielene vyčkal na koniec odbernej lehoty aprílovej zásielky z Okresného súdu v Banskej Bystrici a až potom sa „aktivizoval“ voči Okresnému súdu v Banskej Bystrici.

Tomu sťažovateľ rozhodne oponuje. V takom prípade by nebol „lajdákom v práci“, ale bláznom. Žiadneho advokáta držiteľa štátom aprobovanej profesijnej skúšky nemožno považovať za tak slaboduchého, že by v opísanej situácii riskoval na úkor matky, bojujúcej o svoje dieťa a jeho životný osud, že pod fikciou (vtedy platného) § 47 ods. 2 OSP súd správoplatní, pre matku, nepriaznivé rozhodnutie.

2) Krajský súd v Bratislave sa v podstate postavil na bázu kontinuálnej a omnipotentnej povinnosti advokáta preberať poštu do svojej kancelárie (bod 37 a 38 rozsudku krajského súdu). Vraj ...ide o objektívnu povinnosť, bez ohľadu na subjektívne dôvody advokáta... Kruciálnou chybou takej úvahy je fakt, že Krajský súd v Bratislave k tomu nepoukazuje na žiadny platný právny predpis.

Tvrdenie Krajského súdu v Bratislave pritom priamo vyvracia kompetentný názor samotnej SAK. Z listu SAK zo dňa 23.10.2018 (písomnosť priložil a vzhľadom na dátumy podčiarkol, že tento dôkaz v prvostupňovom konaní, na pôde Krajského súdu v Bratislave, objektívne nemohol použiť) advokát je v zmysle ustanovenia 39 Advokátskeho poriadku SAK skutočne povinný zabezpečiť preberanie zásielok na adrese svojej advokátskej kancelárie. Napriek tomu sa v praxi bežne stáva (či už z dôvodov na strane doručovateľa, alebo z iných technických príčin), že k doručeniu zásielky nedôjde z dôvodov nezávislých na prijímateľovi. Účastník konania nemá povinnosť postupovať aktívne... z toho samozrejme môžu vyplývať zákonom predpokladané následky /napr. rozhodnutie pre zmeškanie a pod./ ...napriek tomu ide o legitímny postup, pokiaľ má advokát od klienta na takéto postup pokyn.

Žalobca ďalej tvrdil: „Ergo (a v teoretickej rovine): ak by sťažovateľ mal od vtedajšej klientky/mandantky, p. M. A. pokyn nepreberať súdne rozhodnutie, bol by z obliga?“. Na základe uvedeného ide v rozsudku krajského súdu, podľa žalobcu, o absurdnú interpretáciu práva.

3) V spojitosti s pracovnými cestami vo vzdialenejších mestách Slovenska sa opakovane zastavoval na Okresnom súde v Banskej Bystrici.

4) Zdôraznil, že:

- pri „prvotnom“ doručovaní inkriminovanej súdnej písomnosti prišlo k chybe v práci pošty - čo sťažovateľ dokumentoval listom Slovenskej pošty a.s. z 25.06.2014. Postoj krajského súdu (bod 35 cit. rozsudku) je cieleňou dezinterpretáciou situácie. Slovenský poštový systém má v sebe programovo zakomponovanú prípustnosť chýb. V Poštových podmienkach (čl. 22.1) - ktoré odosielateľ ako aj prijímateľ pošty musia akceptovať si pošta vyhradzuje právo pracovať s chybami a nepravidłnosťami

pri dodávaní poštových zásielok. Každý teda musí vedieť, že chyba pri doručovaní zásielky sa môže stať. Pri doručovaní inkriminovaného súdneho uznesenia jednoznačne pochybila pošta, čo aj uznala a písomne sťažovateľa informovala o náprave a upozornení jej pracovníkov. Takéto nedostatky v činnosti Slovenskej pošty zďaleka nie sú ojedinelé, istotne sú však mimo kompetencie sťažovateľa a jeho zodpovednosť.

Ak by bolo pravdou, že pošta riadne zásielku doručila a sťažovateľ ju v odbernej lehote neprevzal, tak by Okresný súd v Banskej Bystrici istotne správoplatnil, pre klientku/mandantku matku maloletého dieťaťa, nepriaznivé „deportačné“ rozhodnutie - uznesenie zo dňa 14.04.2014.

- „Policajné“ doručovanie inkriminovanej súdnej písomnosti sa reálne neuskutočnilo. Žiadny policajt sťažovateľa nehľadal. Zo strany polície nebol uskutočnený ani len simplexný telefonát na číslo mobilného aparátu.

- Exekútor JUDr. L. Ágh urobil z doručovania „kovbojku“. Padol do bludu, že sťažovateľ je súdom hľadaný akýsi „hriešnik“ a očividne pod vplyvom svojej profesijnej deformácie sa voči sťažovateľovi správal.

Krajský súd dôvodil (bod 40 cit. rozsudku), že sťažovateľ mal možnosť navštíviť spomenutého exekútora a zásielku u neho prevziať. Tak ale neznala súdom definovaná úloha pre JUDr. L. Ágha, ktorý mal zásielku doručiť sťažovateľovi, mal hľadať a do kancelárie poštu doniesť. JUDr. L. Ágh cielene a zámerne doručovanie maril, keď odmietal stretnúť sa so sťažovateľom v kancelárii. Dôkazy v tomto smere obsahuje súdny spis.

V tejto problémovej rovine ide o tzv. ťažiskový argument procesnej obrany. Fakty sú dokumentované audio-nahrávkou. O nej nie je v cit. rozsudku krajského ani len zmienka.

ESLP v rozhodnutí Vilen Větrenko v. Moldavsko (Application no. 36552/02) uviedol: „jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali všetkými najdôležitejšími argumentami vznesenými účastníkmi konania a aby výslovne uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov“.

Ústavný súd SR recipoval názor ESLP, že len taký postup všeobecného súdnictva reflektuje potrebu transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu (III.ÚS 206/2006, III.ÚS 311/2007, III.ÚS 194/2012, III.ÚS 675/2014). Len riadne odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3M Cdo 8/2011 z 09.05.2012 vyplýva: „...konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, tak, že jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“.

5) Na tomto mieste treba uviesť: ak krajský súd dôvodil (bod 40 cit. rozsudku), že sťažovateľ mal možnosť navštíviť spomenutého exekútora a zásielku u neho prevziať, tak okrem iného - protirečil zásadnému postoju SAK. Tá vo svojom liste zo dňa 23.10.2018 deklaruje, že účastník súdneho konania nemá povinnosť postupovať aktívne... SAK dokonca tvrdí, že ak by mal advokát od klienta pokyn mariť doručovanie súdnych písomností, išlo by o jeho legitímny pracovný postup.

Zdôraznil, že necituje „akýsi dopis“ SAK, ale kompetentný a relevantný názor organizácie štátom nadanej kompetenciou stíhať disciplinárne delikty svojich členov.

6) Podľa názoru krajského súdu (bod 40 cit. rozsudku) ...správanie sťažovateľa ako advokáta... svedčí o tom, že nezabezpečil prevzatie pošty, ale ani nevyvinul žiadnu skutočnú snahu o jej prevzatie. Všetky úkony sa súdu javia iba ako formálne, bez skutočnej snahy o prevzatie doručovanej súdnej zásielky.

Cit. rozsudok krajského súdu pritom ignoruje fakt, že sťažovateľ dňa 18.08.2014 cestoval na Okresný súd v Banskej Bystrici a tam iniciatívne prevzal inkriminované súdne uznesenie. V tomto kontexte treba aj vnímať, že cit. uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 32P/373/2013 z 07.04.2014 bolo právne invalidné tento prvostupňový súd musel vypracovať opravné uznesenie (tak sa stalo dňa 14.04.2014).

7) Správne krajský súd upozorňuje vo svojom rozsudku, že ...úlohou správneho súdnictva ...je preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov (bod. 31 odôvodnenia rozsudku správneho súdu).

8) Kasačnú sťažnosť sťažovateľ opiera o tri esenciálne piliere:

- Krajský súd v Bratislave nedal sťažovateľovi konkrétne odpovede na jeho podstatné námietky uvedené v rozsiahle argumentovanej žalobe, resp. nedostatočným spôsobom sa vysporiadal s relevantnými tvrdeniami žalobcu. Ústavný súd SR v náleze sp.zn. I.ÚS 77/2015 z 10. júna 2015 vystihol, že taký

rozsudok stojí v priamej opozícii s požiadavkami judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí.

Vnútroštátny všeobecný súd sa musí v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnávať s argumentom (resp. dať odpoveď na argument), ktorý je:

· „relevantný“ „podstatný“, „významný“ resp. „týkajúci sa vecí“ („relevant“, „important“, „pertinent“) a ktorý je súčasne

· „konkrétny“ („specific“) resp. „formulovaný dostatočne jasným a presným spôsobom“ („formulated in a sufficiently clear and precise manner“).

- krajský súd právne nedovoľene prelomil principiálny zákaz diskriminačného správania. Rozsudok správneho súdu sťažovateľ vníma v spojitosti s rozhodovacou praxou SAK ako myšlienkovito konfúznou a súčasne aj diskriminačnou. Priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza s inou osobou v porovnateľnej situácii - § 2a ods. 2 zák. č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon). Ide o rozpor s ústavným princípom fixovaným v čl. 12 Ústavy SR, ale i rozhodnutím Rady Európskej únie z 27.11.2000, ktorým sa ustanovuje Akčný program európskeho spoločenstva na boj proti diskriminácii.

Použiť treba metódu komparácie: ako sa SAK stavia k prípadu jej člena JUDr. I. A. a obdobnému prípadu tiež jej člena: JUDr. N. O..

Dôkazné bremeno v civilnom procese možno charakterizovať ako povinnosť účastníka konania (pokiaľ chce byť v spore úspešný) preukázať pravdivosť takých svojich tvrdení, ktoré sú relevantné a sú teda spôsobilé privediť pre neho priaznivé rozhodnutie súdu.

O dôkaznom bremene spravidla nemožno hovoriť vo vzťahu k celému súdному konaniu. Vzťahuje sa ku konkrétnemu skutkovému tvrdeniu, ktoré má pre rozhodnutie súdu cieľný význam. V civilných súdnych konaniach zaťažuje spravidla žalujúcu stranu dôkazné bremeno, spočívajúce v povinnosti preukázať svoje tvrdenia, na ktorých účastník sporu bazíruje svoj nárok (uplatnený v rámci súdneho konania).

V prípadoch diskriminácie však často dochádza k situáciám, keď sa pre žalujúcu stranu stane pomerne ťažké, niekedy až nemožné, preukázať diskriminačné konanie sporového kontrahenta. Prichádza k tomu z rôznych dôvodov. Zväčša nie je otvorene manifestovaný diskriminačný dôvod, pričom diskriminovaná osoba nemá prístup k špecifickým dôkazom, ktorými by diskriminačné konanie preukazovala. Podľa mechanicky chápaných prerekvizít civilného súdneho konania, mala by žalujúca procesná strana tvrdiť a dokazovať nielen to, čo sa v jej prípade stalo, ale aj prečo k diskriminačnému správaniu voči nej došlo, preukazovať aj diskriminačný dôvod - pohnútku diskriminujúcej osoby.

Aj slovenská procesná prax si doslova vynútila upraviť presun dôkazného bremena v intenciách európskych antidiskriminačných smerníc. Konzekvenciou je presun na žalovanú stranu dôkazného bremena ohľadne skutočností, ku ktorým nemôže mať žalujúca strana rozumný prístup, resp. nemôže z logiky kauzy mať k nim prístup.

K uvedenému princípu sa vo svojej judikatúre priklonil aj Súdny dvor EÚ, a to dokonca už v roku 1989, ešte pred prijatím cit. antidiskriminačných smerníc. Súdny dvor EÚ dôvodil, že v záujme efektívneho uplatňovania rovnosti bude niekedy nevyhnutné presunúť dôkazné bremeno na žalovanú stranu. Rezultátom je, že - v súlade s európskymi antidiskriminačnými smernicami a judikatúrou Súdneho dvora EÚ - žalujúca strana v prvom rade musí uviesť pred súdom skutočnosti („establish the facts“, z ktorých je možné usudzovať, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii. Ak toto bremeno tvrdenia subjekt unesie, tak je potom na žalovanej protistrane, aby preukázala, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania, teda uviedla legitímne dôvody jej diskriminačného konania. Žalovaná strana musí súdu predložiť verifikovateľné a plausibilné argumenty, že sporné správanie nie je založené na diskriminačnom dôvode.

- V prípade sťažovateľa došlo zo strany správneho súdu k porušeniu Ústavou SR garantovaného základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Senát správneho súdu rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, bez opory v platnom právnom poriadku, pritom diskriminačne. Uvedené dôvody boli dôvodmi sťažovateľa na podanie kasačnej sťažnosti v intenciách § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej iba „SSP“) aj v spojení s § 441 SSP.

17. Sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne, aby zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

18. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril.

IV.

Konanie na kasačnom súde

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd príslušný podľa § 11 písm. g/ SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) podľa § 438 ods. 2 SSP po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania (§ 449 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. Podľa ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. v znení účinnom k 24.05.2018, advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Prítom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

22. Podľa ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. v znení účinnom k 24.05.2018, advokát postupuje pri výkone advokácie tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu. V záujme toho je povinný dodržiavať pravidlá profesijnej etiky a iné pravidlá, ktoré určuje predpis komory.

23. Vzhľadom na postavenie a rolu advokáta v právnom systéme Slovenskej republiky, t.j. ako profesie, ktorej úlohou je pomáhať uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, so zákonmi a s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 1 ods. 1 ZoA), je požiadavka dodržiavať povinnosti advokáta ustanovených najmä v § 18 ZoA namieste. Navyše, advokáti pri výkone svojho povolania nepodliehajú inej kontrole, než je tá vykonávaná prostredníctvom disciplinárneho konania, respektíve v závažnejších prípadoch prostredníctvom súdneho sporu. Tieto sú však už len následkom správania advokáta, ktoré vzbudilo u jeho klienta závažné pochybnosti o tom, že advokát koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Najvyšší súd tu len zopakuje už vyššie uvedené, že dodržiavanie predpisov o advokácii, či už ide o zákon o advokácii alebo predpisy komory, zo strany advokáta je nutným predpokladom ochrany advokáta, pretože rovnako nie je možné vylúčiť špekulatívne konanie klienta. Pokiaľ sa teda advokát nespráva v súlade s týmito predpismi, je namieste vyvodiť jeho zodpovednosť za správanie v rozpore s právom, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v očiach klienta reprezentuje nielen advokáciu ako stav, ktorej dôstojnosť svojím správaním znižuje. V právnom štáte je nevyhnutné nielen to, aby sa občania mohli s dôverou obrátiť na súdy, ale tiež to, aby mohli s dôverou a bez obáv vyhľadať právnu pomoc advokáta vo veci, bez ohľadu na spôsob jej riešenia, pretože obe tieto inštitúcie realizujú základné právo občanov na súdnu a inú právnu ochranu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na základe uvedených dôvodov:

24. Nosnými dôvodmi kasačnej sťažnosti sťažovateľa boli tvrdenia, že správny súd riadne nezdôvodnil svoje rozhodnutie, že dôkazné bremeno bolo na strane žalovaného a nie žalobcu a že žalovaný porušil zásadu rovnakého zaobchádzania, teda konal diskriminačne, keď žalovaný bol povinný predložiť súdu verifikované argumenty, že sporové správanie nie je založené na diskriminačnom dôvode, ďalej, že krajský súd porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivý proces a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, bez opory v platnom právnom poriadku, podľa názoru sťažovateľa diskriminačne, čím boli dané, podľa sťažovateľa, dôvody kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP.

25. Sťažovateľ dôvody kasačnej sťažnosti vymedzil s poukazom na judikatúru ESĽP, Ústavného súdu SR, s poukazom na právne argumenty vo vzťahu k zákazu diskriminácie, unesenia dôkazného bremena.

26. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu konštatuje správnosť záverov krajského súdu vyjadrený v bode 35 rozsudku. Sťažovateľ v správnom konaní, pred správnym súdom, ani v kasačnej sťažnosti nespochybnil skutkové zistenia žalovaného v spojení so zisteniami prvostupňového správneho orgánu, vyjadrené v prvostupňovom správnom rozhodnutí, podrobne v bode B - druhé štádium doručovania, v ktorom prvostupňový správny orgán chronologicky, podrobne uvádza zistené skutkové okolnosti druhého doručovania. Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu kasačný súd konštatuje, že skutkové tvrdenia žalobcu v správnom konaní, k tejto fáze doručovania (druhé štádium doručovania), si navzájom odporujú, tak ako vyčerpávajúco uvádza prvostupňový správny orgán. Kasačný súd súhlasí s názorom, že žalobca k tomuto štádiu doručovania neprodukoval konzistentnú obranu, čím nepreukázal hodnovernosť svojich tvrdení k druhému štádiu doručovania a komunikácie s okresným súdom. Kasačný súd súhlasí so skutkovými a právnymi závermi správnych orgánov, vyjadrenými v prvostupňovom správnom rozhodnutí na str. 38 - 40 - tretie štádium doručovania, na str. 41 - 42 - štvrté štádium doručovania, po oboznámení s obsahom administratívneho spisu konštatuje, že závery vyjadrené v tejto časti prvostupňového správneho rozhodnutia, s ktorými sa žalovaný stotožnil, žalobca zvolenou obranou, v administratívnom konaní, ako aj správnej žalobe, relevantne nespochybnil.

27. Kasačný súd zdôrazňuje, že žalobca je vedený v Slovenskej advokátskej komore ako advokát od 01.01.2014, na adrese advokátskej kancelárie Komárnická 36, Bratislava, s uvedením mailovej adresy a mobilného telefónneho čísla.

28. Advokát pri výkone advokácie má postupovať s potrebnou odbornou starostlivosťou a urobiť všetky reálne opatrenia, aby bol spôsobilý riadne vykonávať advokátsku činnosť, vrátane preberania poštových zásielok v súvislosti s výkonom advokácie a zabezpečiť všetkými možnými prostriedkami, technickými, personálnymi a inými, aby doručovanie písomností advokátovi nebolo sťažené, resp. marené. Táto povinnosť vyplýva voči všetkým orgánom verejnej moci, aj súdnym orgánom v súvislosti s doručovaním úradných zásielok spojených s výkonom advokátskej činnosti.

29. Kasačný súd konštatuje, že v konaní bolo preukázané, že cca 4 mesiace sa nepodarilo žalobcovi, vo veci týkajúcej sa konania Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 32P/373/2013, doručiť súdne zásielky na adresu advokátskej kancelárie žalobcu. Žalobca bol povinný ako advokát označiť si riadne advokátsku kanceláriu na mieste samom a vytvoriť materiálne a personálne podmienky na to, aby dochádzalo k riadnemu doručovaniu súdnych a iných poštových zásielok, keď styk advokáta s justičnými orgánmi je, okrem doručovania poštou, emailom, realizovaný aj prostredníctvom orgánov, ktoré sú kompetentné doručovať úradné zásielky (aj súdne zásielky). Predovšetkým žalobca mal urobiť všetky dostupné opatrenia, aby jeho advokátska kancelária bola riadne, viditeľne, nezameniteľne, na adrese vyznačenej ako jej sídlo, označená a vytvoriť, prípadne aj personálne opatrenia, aby k preberaniu súdnych zásielok poštou, aj prostredníctvom iných orgánov došlo plynulo, riadne a bez prieťahov. O tom, že problémy s doručovaním na adrese žalobcu existovali svedčí aj fakt, že príslušníci Policajného zboru, pri doručovaní súdnej zásielky týkajúcej sa konania Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 32P/373/2013, v mieste označenom ako sídlom advokátskej kancelárie žalobcu, žiaden personál advokátskej kancelárie nezastihli a konštatovali, že na adrese advokátskej kancelárie žalobcu, nie je táto advokátska kancelária na

zvončekoch a schránkach riadne vyznačená. Tento záver sťažovateľ nespochybnil ani vo vyjadrení zo dňa 16.02.2015, a aj poštový doručovateľ potvrdil, že advokátska kancelária nie je označená ani na dverách, ktorými klienti do nej vstupujú. Problémy s doručovaním poštových zásielok konštatuje aj uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. 32P/373/2013-419, ako i pošta, keď zásielka z Okresného súdu v Banskej Bystrici vo veci sp.zn. 32P/373/2013 sa vrátila dňa 25.04.2014 s označením „adresát neznámy“.

30. Kasačný súd zdôrazňuje, že advokátska kancelária žalobcu sa nachádza v obytnej budove, v ktorej majú sídla, resp. bydliská, aj iné fyzické a právnické osoby, preto je nevyhnutné, aby označenie advokátskej kancelárie v takejto budove bolo viditeľné, a to nielen z dôvodu riadneho a plynulého preberania poštových zásielok, ale aj pre riadny styk žalobcu ako advokáta so svojimi klientami.

31. Neexistenciu zamestnancov alebo osôb oprávnených preberať zásielky pre žalobcu ako advokáta, konštatoval pri doručovaní aj exekútor Ágh.

32. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

33. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktoré porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

34. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu, musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

35. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z § 139 ods. 2 SSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

36. K tomu kasačný súd dáva do pozornosti aj ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2010, sp.zn. 4Sžo/12/2010), podľa ktorej „Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal. Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť totiž svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

37. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

38. Rovnako kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na ústavný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp.zn. II.ÚS 675/2014-40, z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom

predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t.j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany... Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

39. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Rovnako rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999).

40. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

41. Z administratívneho spisu mal kasačný súd preukázané, že advokátska kancelária sťažovateľa nebola označená tak, aby sa riadne realizoval styk sťažovateľa ako advokáta s klientami, zabezpečilo riadne doručovanie poštových zásielok zo strany štátnych orgánov a iných inštitúcií, ako aj inými osobami. Tento záver jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania v administratívnom konaní, pričom je irelevantné tvrdenie sťažovateľa, že pošta mu iné poštové zásielky, aj súdne, doručovala bezproblémovo, že problém mohol vzniknúť v súvislosti s novým za účelovú, navyiac, nevyvracajúcu skutkové zistenia správnych orgánov v nedostatočnom označení advokátskej kancelárie sťažovateľa. Potom záver správnych orgánov, ktorý posudzované konanie sťažovateľa hodnotili ako v rozpore s ust. § 18 ods. 2 v spojení s § 18 ods. 3 ZoA, je potrebné hodnotiť ako postup advokáta - sťažovateľa, ktorý nepostupoval s dostatočnou odbornou starostlivosťou, v konečnom dôsledku, čo znamená, že advokát svojím konaním znížil dôstojnosť advokátskeho stavu, a teda aj výkonu advokátskej činnosti.

42. Kasačný súd poukazuje, že v disciplinárnom konaní žalovaného proti sťažovateľovi bolo povinnosťou správnych orgánov preukázať zavinené konanie sťažovateľa, ktoré sa mu kládlo za vinu. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti definoval zásady dôkazného bremena, jeho presun a tvrdil, že správne orgány voči jeho osobe, v súlade s vysloveným právnym názorom v kasačnej sťažnosti, vo veci presunu dôkazného bremena, nepostupovali. Poukázal na porušenie zákona zo strany správnych orgánov, súdu a na ich diskriminačný postup. V kasačnej sťažnosti konkrétne situácie, ktoré zo svojho pohľadu považoval a vyhodnocoval za diskriminačné, ako aj bližšiu špecifikáciu, nezákonného presunu dôkazného bremena na sťažovateľa v konkrétnom preskúmanom konaní, v kasačnej sťažnosti, nešpecifikoval.

43. Kasačná sťažnosť je inštitútom mimoriadneho opravného prostriedku. Z tohto dôvodu je jej podanie ponímané na konkrétnom tvrdení sťažovateľa o pochybení krajského súdu v konaní. Právny dôvod kasačnej sťažnosti musí byť presne vymedzený. Súd nemôže z vlastnej iniciatívy za sťažovateľa nahradiť žalobné dôvody, ani sám nevyhľadáva ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia. Nie je možné ponechať na kasačný súd, aby si domyslel, aké námietky a výhrady má sťažovateľ proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, aby si z predchádzajúcich vyjadrení vybral skutočnosti, ktoré sťažovateľ vytýka konaniu pred krajským súdom.

44. Sťažovateľ má povinnosť presne vymedziť dôvody kasačnej sťažnosti, aby spĺňali kvalitatívne požiadavky kladené zákonom. Tento možno na prvý pohľad príliš formálny príkaz nie je samoučelný, ale je vyjadrením toho, že kasačný súd sa má v zmysle zákonnej úpravy vo svojich rozhodnutiach zaoberať dôvodmi, ktoré má povinnosť konkrétne uviesť právny zástupca, ktorý je na to kvalifikovaný svojím vzdelaním a profesiou, a nie dôvody prípustnosti a dôvodnosti kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku, sám vyhľadávať. (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol.: Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 1622).

45. Keďže kasačná sťažnosť má slúžiť predovšetkým na nápravu výnimočných najzávažnejších procesných pochybení, t.j. zmätočných rozhodnutí a riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry so svojím nezameniteľným vplyvom na posilňovanie princípu právnej istoty, z tohto hľadiska nie je prípustné, aby sťažovateľ, povinne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, poukázal v kasačnej sťažnosti na svoje podania pred krajským súdom, ale musí v sťažnostných bodoch v prvom rade odôvodniť prípustnosť kasačnej sťažnosti tak, aby kasačný súd mal základ pre svoje rozhodnutie o tom, či kasačná sťažnosť je spôsobilá vyvolať ten procesný následok, že ju kasačný súd vecne prejedná. (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol.: Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 1622, 1623).

46. Skutočnosť, že správne orgány od sťažovateľa žiadali, aby uviedol a preukázal skutkové okolnosti, na základe ktorých došlo k doručovaniu sporných poštových zásielok na adresu advokátskej kancelárie sťažovateľa, nemožno považovať za „presun dôkazného bremena zo správneho orgánu na sťažovateľa“, keď správne orgány sú povinné vychádzať zo základného princípu materiálnej pravdy a zistiť všetky skutkové okolnosti prejednávanej veci. Navyiac, všetky zistené skutkové okolnosti získané vlastnou činnosťou správnych orgánov, ako aj zo strany sťažovateľa, boli povinné správne orgány vyhodnocovať vo vzájomnej súvislosti. Podľa názoru kasačného súdu, aj takto v preskúmvanej veci postupovali.

47. Správny orgán, v sankčných veciach, nesie, v zásade, dôkazné bremeno a má povinnosť preukázať účastníkovi vinu. Povinnosť tvrdení účastníka v správnom konaní, nezbavuje správny orgán zistiť všetky rozhodné skutočnosti pre posúdenie a rozhodnutie veci. V súlade s uvedeným aj správne orgány postupovali, keď komplexne hodnotili dôkazy predložené účastníkom a skutočnosti zistené vlastnou činnosťou správnych orgánov a vykonaným dokazovaním.

48. K námietke sťažovateľa o diskriminačnom prístupe správnych orgánov, s poukazom na prípad veci O., kasačný súd konštatuje, že táto námietka, tento argument sťažovateľa, nebol obsahom správnej žaloby a jeho žalobných bodov, ani obsahom odvolania sťažovateľa proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Navyiac, v kasačnej sťažnosti nebol konkrétne tento argument, táto námietka, špecifikovaná tak, aby mohla byť riadne hodnotená a preskúmaná a v konečnom dôsledku, aby bolo možné vyhodnotiť či vzhľadom na postup správnych orgánov v prípade inej osoby, možno postup správnych orgánov voči sťažovateľovi hodnotiť ako diskriminačný.

49. Napriek tomu, že sťažovateľ tvrdenia o diskriminačnom postupe správneho súdu videl v postupe krajského súdu, bez opory v právnom poriadku, a bližšie ho nešpecifikoval, kasačný súd nezistil dôvodnosť tohto argumentu sťažovateľa, pričom dospel k záveru, že správnymi orgánmi vykonané dokazovanie preukázalo, že žalobca porušil povinnosti advokáta.

50. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP), musí kasačný súd, s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky), zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho

predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

51. Kasačný súd nezistil pochybenia správneho súdu v právnej kvalifikácii veci ani nezistil porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces, ktorý spočíval (podľa sťažovateľa), v nedostatočnom zdôvodnení rozsudku správneho súdu. Kasačný súd konštatuje, že správny súd sa vysporiadal so všetkými žalobnými bodmi, svoje rozhodnutie riadne a náležite zdôvodnil. Kasačný súd sa stotožňuje s právnymi závermi správneho súdu a tým aj závermi vyplývajúcimi z rozhodnutí žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu zodpovedá právu sťažovateľa na spravodlivý proces, keď kasačný súd nezistil pochybenia v postupe správnych orgánov a kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu, pochybenia v procesnom postupe krajského súdu.

52. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by bolo potrebné dospieť k záveru o nesprávnosti právneho záveru správneho súdu, keď správny súd sa dostatočným a náležitým spôsobom vysporiadal s obsahom žaloby, pričom s jeho právnym posúdením vo veci sa stotožnil aj kasačný súd. Správne orgány vykonali vo veci dostatočné dokazovanie, čo je zrejmé z pripojeného administratívneho spisu, z ktorého nepochybne vyplývajú skutkové zistenia a právne konzekvencie, obsiahnuté v rozhodnutiach žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, preto kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu zamietol postupom podľa § 461 SSP.

53. Žalobca v kasačnom konaní nemal úspech, preto mu právo na náhradu trov kasačného konania nevzniká (§ 167 ods. 1 SSP a § 467 ods. 1 SSP a contrario), pričom neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie trov kasačného konania žalovanému (§ 168 a 467 ods. 1 SSP).

54. Toto rozhodnutie prijal senát kasačného súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.